

да му ушийтъ гащи, но не знаелъ какъ да ги обуе. Мислилъ, мислилъ, какъ да ги обуе и най-послѣ ги свързалъ на покрива и искалъ да се хвърли въ тѣхъ, та така да ги обуе. Бащата минавалъ, видѣлъ го и му казалъ: „Чакай, какво искашъ да правишъ? — Ушихъ си гащи, искамъ да ги обуя.—Е, приятелю, така не се обуватъ гащи, сними ги, и азъ ще ти кажа, какъ се обуватъ“. Та сега и вие разрѣшавате този въпросъ на християнството, както този българинъ, който искалъ да обуе гащите отъ покрива. И азъ казвамъ: всички така го разрѣшавате, отъ покрива, отъ горѣ.

Значи, необходима е тази воля, т. е. Любовта, като единъ великъ принципъ, трѣбва да проникне въ човѣшката душа; и само тогава може да се съединимъ съ Христа и да станемъ братъ и сестра и майка на Христа. Възможно е по закона на прѣраждането, тази дъщеря на онзи циганинъ — Провидѣнието може тѣй да нареди — да се роди въ царски родъ и да се ожени за царския синъ. И тѣй, невъзможното въ този животъ става възможно въ другъ животъ, но врѣме трѣбва. Сега Христосъ това подразбира за насъ. Но ние трѣбва да измѣнимъ врѣмето. Сега вие седите и казвате: „Да бѣхме и ние въ врѣмето на Христа!“ Ами че нали милиони хора бѣха въ врѣмето на Христа, колко учени хора имаше, на които той е говорилъ, но тѣ приеха ли го? Не го приеха. Въ тѣхнитѣ очи Христосъ бѣше единъ обикновенъ човѣкъ, синъ на единъ дърводѣлецъ. И всички онѣзи, които вѣрваха въ него, евреитѣ ги наричаха извѣяни хора, дошли да оправятъ свѣта, да внесатъ нѣщо ново. Не е така! И му правѣха възражения: „Мойсей изведе народа изъ Египетъ и го прѣведе прѣзъ пустинята и го храни съ манна (хлѣбъ небесенъ), а ти какво давашъ? — Ето ние сме подъ римска властъ, може ли да ни избавишъ, може ли да станешъ царъ? Тогава ще те признаемъ.“ Но мислите ли, че, ако Христосъ бѣше станалъ царъ, щѣше да сполучи? Положението на свършеннитѣ царе не е много завидно. Защото, щомъ